

Narsistivaimo
tuhoi miehensä.
Tämä ei usko koskaan
toipuvansa.

ARVOTON

KRISTIINA VIITANEN, KUVA: JARNO PÄÄKKÖNEN

Henkinen kipu. Kukaan ei voi tietää, miten syvästi se satuu.

Ei se masennusta ole. Sitä voi hoitaa lääkkeillä, mutta tä-

hän kipuun ei auta mikään. Olen yrittänyt saada apua niin yksityisel-

tä kuin julkiseltakin puolelta. Ei minua kukaan osaa auttaa, koska kukaan ei usko narsistin uhria.

Asiantuntijoiden tieto narsistin läheisten arjesta on niin olematonta, että minä joudun opastamaan heitä.

Täytin 63 vuotta. Minulla on terveen paperit niin fyysisesti kuin henkisesti. Silti olen hyvin kipeä ja tulen kuolemaan yhtä kipeänä. Psykopaattinen vaimoni jätti minuun niin syvät arvet, etten pysty parantumaan.

Kuljen ihmisten seassa mutta olen ei-ihminen. Olen arvoton. Ihmisarvoni on nolla.

PARIKYMMMENTÄ vuotta sitten olin onnellinen. Olin rakastunut elämäni naiseen. Hän oli täydellinen.

Seurustelimme vuoden, kun päätimme mennä naimisiin. Ei tullut mieleen odotella, kun vierelläni oli äärimmäisen viehättävä ja suloinen nainen: menestyvä ja kunnianhimoinen – itse täydellisyys.

Kun pappi oli sanonut aamenensa, kaikki muuttui. Nainen hoksasi, että olen satimesa. Enää minulle ei tarvinnut esittää mitään. Hän oli vuoden salannut todellista luonnettaan, joka sitten paljastui päivä päivältä karmemmalla tavalla.

Raivareista se alkoi. Nainen saattoi suut-

tua ihan mistä tahansa. En enää pystynyt olemaan samoissa tiloissa niiden kohtaus-

ajan aikana, vaan piti paeta ulos. Palatessani hän oli kuin mitään ei olisi tapahtunut. Sannallakaan näistä tilanteista ei saanut puhua. Valta perheessämme oli hänellä.

YRITIN KOULUTTAUTUA uuteen ammat- tiin. Erikoistuin parisuhdetyöhön. Vapaa-

ajat remontoin kotiamme. Aika oli kortilla, samoin raha.

Parisuhde oli kriisissä, vaikka yritin käyttää kaiken teoreettisen osaamiseni ongel-

miemme ratkomiseen. En ymmärtänyt, mistä oli kyse. Naisen käytös oli aivan arva-

amatonta. Hän toimi selkäni takana, mitäköi kaiken tekemäni ja vaikenä salaisista suunnitelmistaan.

Sitten hän halusi lapsen ja teki senkin sa-

laa minulta. Ehkäisy oli kuulemma kunnos-

sa. No ei ollut. Ja pian tuli toinenkin lapsi. En olisi vielä siinä vaiheessa halunnut lapsia kaaoksemme keskelle, kun remonti oli kesken ja elämä sekaisin.

Liittomme paras aika oli kuitenkin – ihme kyllä – vaimoni äitiyslomien aika. Se nainen, johon aikanaan rakastuin, oli hetken läsnä. Ehkä se johtui hormoneista. En tiedä.

NARSISTINEN PELI alkoi taas, kun hän palasi töihin.

Lapset jäivät täysin vastuulleni. Äiti tuli ja meni miten tykkäsi, teki pitkäpäivää ja kouluttautui uusiin ammatteihin. Opetin lapset pukemaan ja syömään ja kävin vanhempainilloissa. Vaimo saattoi joskus kadota viikonlopuksikin omille teilleen.

En saanut koskaan tietää, missä hän kävi. Todennäköisesti kuvioissa oli toisia miehiä.

Ei näistä saanut mainita halaistua sanaa. Itse en käynyt missään. Olin kiinni arjen pyörytyksessä ja aivan pyörytyksissä muutenkin. Minä elin perheelleni, hän itselleen.

HAALIN TIETOA, luin ja etsin selitystä vaimoni käytökselle. Älykkäänä ihmisenä hän muuntautui sen mukaan, kuka oli vastassa. Minä olin täysi surkimus, jota saattoi koh-

della miten tahansa. Työssään hän oli miellyttävä alansa ammattilainen.

Kukaan ulkopuolinen ei tiedä vielääkään hänen toista puoltaan.

Silmäni aukesivat, kun luin **Raimo Mäkelän** kirjan *Naamiona terve mieli*. Silloin kaikki natsasi. Olin jakanut elämäni narsistin kanssa. Peruuttamattomasti.

En koskaan pelännyt vaimoani ihmisenä mutta pelkäsin kaikkea sitä, mitä hän onnistui selkäni takana tekemään. Elin jatkuvassa pelossa, että mitä tahansa voi tapahtua koska tahansa. Mikään ei enää yllättänyt.

Ja se uuvutti minut.

VIITISEN VUOTTA sitten hän vaati avioeroa. Eroprosessi oli kamala – erityisesti alakouluikäisille lapsille.

Nainen halusi lapset itselleen, mutta he halusivat minun luokseni. Luonnollisesti, sillä minähän heidät olin kasvattanut ja aikani heille antanut. Äidiltään he saivat vain raivareita ja poissaoloa.

Nainen sai sosiaalityöntekijät puolelleen, ja naisen valheista tuli päätösten perusteita. Minut sivuutettiin täysin lasten isänä ja miehenä. Minua ei otettu edes neuvottelevaksi osapuoleksi. Myöskään lasten etua ei kertaakaan kysytty tai ajateltu.

Loipulta lastenpsykiatri teki päätöksen, et-

tä lapset määrätään äidille. Nainen oli vait-

tänyt minua mielisairaaksi. Minua ja lasten mielipidettä ei kuultu eikä ”hulluuttani” testattu.

Olin päätöksen jälkeen henkisesti aivan halvaantunut. En pysty vielääkään hyväksymään sitä, että lapset annettiin narsistin huollettavaksi.

TUOMARI KUITENKIN päätti yhteishuoltajuudesta. Päätöksen jälkeen vaimo saneli minuuttiaikataulun, milloin saan olla lasten kanssa.

Tämä järjestelmä oli voimassa vain vuorokauden. Naiselle ilmaantui taas omia menoja – ja minä sain olla lasten kanssa. Virallisesti lapset silti asuivat äitinsä luona. Eron jälkeen naisen luo muutti välittömästi uusi mies.

Nainen on käynyt koko ikänsä erilaisissa terapioiden kanssa. Koskaan hän ei kuitenkaan kertonut, miksi siellä käy. Myös sitä ihmettelen suuresti, miten alan ammattilaiset eivät ole tunnistaneet hänen narsismiaan.

Se kertoo tästä ominaisuudesta kaiken: narsisti on täydellinen näyttelijä niin halutessaan.

NAISEN TEMPPUILUT koskettavat elämäni lasten vuoksi yhä lähes päivittäin, vaikkamme tapaakaan.

Liittomme aikana hän päätti yhtäkkiä hankkia koiran. Sanoin, ettei siinä ole mitään järkeä, kun hänellä ei ole lapsillekaan aikaa.

Eron jälkeen hän otti vielä toisenkin koiran, joka kuitenkin pentuna nakersi naisen uutta sohvaa.

Siitä suivaantuneena nainen sanoi lap-

sille, että koirat pitää tappaa. Lapset soittivat minulle sokissa äidin puheista. Lohdu-

tin heitä, että ei niitä voi tappaa. Minä otan ne, pieneen yksiöni.

Vaikka vastustin koiran hankintaa, minulla on nyt niitä omissa ahtaassa asunnossani kaksi huolehdittavanani.

Myöhemmin nainen otti taas uuden koiran kotiinsa.

NYT LAPSEMME ovat murrosikäisiä. Kuljetan heitä harrastuksiin ja yritän olla heille isänä, vaikka he asuvatkin äitinsä luona.

En ole pystynyt aloittamaan omaa elämäni, koska sitä ei oikein enää ole. Nainen liiskasi minut totaalisesti. Jäljellä on vain kaaos ympärilläni.

En osaa ajatella uutta parisuhdetta. Elämäni on nyt liian kipeää.

Narsistin uhriuttaminen on niin totaalista, että se iskee persoonan peruspylväisiin, ihmisyden ytimeen.

Kun se on tuhattu, ei jäljelle jää enää mitään.

Nuorena elämän voi aloittaa kriisin jälkeen uudestaan, mutta tässä iässä ja näin rikkinaisenä keinot ovat jo kortilla.

ONNEKSI LAPSET ovat fiksuja ja sopeutuvaisia. He ovat tässä maailmassa ainoa minulle iloa tuottava asia. Lapseni ovat erittäin menestyneitä koulussa ja harrastuksissaan.

Miehelle elämän suunnitelmat ja niiden toteuttaminen ovat tärkeitä. Nyt elämä on mennyt ja jäljellä on vain toteutumattomia haaveita. Elämänhalut ovat vähissä. ●

TUKEA UHREILLE

- Suomessa toimii 190 Narsistien uhrien tukiyhdistystä.
- Niissä on jo yli 20 000 jäsentä.
- Toimintaa rahoittaa Raha-automaattiyhdistys.
- Vertaistukipuhelin palvelee tiistaisin ja torstaisin kello 17–20 numerossa 09-4283 4277.